

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 137/2017
01.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Крстин, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Шоћ, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 133/16 од 02.03.2016. године, у седници одржаној 01.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 133/16 од 02.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју, Судске јединице у Новом Бечеју П2 96/15 од 06.10.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд одреди мере заштите од насиља у породици тако што ће наложити туженој да се исели из куће у ... у ул. ... број ..., у року од 8 дана под претњом извршења, забранити туженој да се приближава тужиоцу на удаљености од најмање 100 м, забранити туженој да приступа у простор око места становања и места рада тужиоца као и свако даље узнемиравање тужиоца, вређањем, дрским и безобзирним понашањем, и на сваки други начин са роком примене од годину дана од дана доношења. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 96.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 133/16 од 02.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бечеју, Судске јединице у Новом Бечеју П2 96/15 од 06.10.2015. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију је изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на повреде поступка пред првостепеним судом које су оцењене од стране другостепеног суда, не могу бити ревизијски разлог у смислу чл. 407. ЗПП .

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су бивши супружници чији је брак разведен 06.03.2015. године. Тужбу за одређивање мера заштите од насиља у породици тужилац је поднео након подношења тужбе за развод брака, у време када су странке живеле заједно са својом заједничком децом, у истој кући, али су били одвојени. Тужилац је живео у спратном делу куће, а тужена у приземљу. Комуникација међу њима је била ограничена, владало је неповерење и нетрпељивост. Центар за социјални рад ... је у свом налазу и мишљењу навео да тужилац никада није затражио било какву меру, нити се обраћао Центру због евентуалног проблема насиља у породици као и да током разговора о поверавању деце, а везано за поступак развода брака, није истакнут проблем везан за насиље, те да је тужилац први пут изразио страх да га тужена не повреди, иако је физички јачи од ње. Према налазу Центра, у најбољем интересу породице би било да се оба поступка пред судом што пре окончају како би се обезбедила безбедна и сигурна средина за живот родитеља и деце. Након развода брака тужена је 29.04.2015. године поднела тужбу ради заштите од насиља у породици против тужиоца и Основни суд у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју је пресудом П2 119/15 од 27.07.2015. године одредио мере заштите од насиља у породици.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су нашли да тужилац није доказао да је тужена према њему учинила било коју од радњи која се може окарактерисати као испољено насиље, што се посебно односи на понашање које је дрско, безобзирно и злонамерно. Иако је неспорно да су односи међу парничним странкама дубоко поремећени и да често долази до свађа или расправа, није утврђено постојање ниједне конкретне радње која би се могла као таква сматрати насиљем и на основу чега би се закључило да понашање тужене представља акт насиља у смислу члана 197. Породичног закона.

Према одредби члана 197. Породичног закона („Сл. Гласник РС“ бр.18/15, 72/11-др.закон и 6/15), насиље у породици је понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, с тим да се насиљем у породици нарочито сматра наношење или покушај наношења телесне повреде, изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу, ограничавање слободе кретања или комуникације са трећим лицима, вређање као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

У конкретном случају, Врховни касациони суд налази да је правилно становиште нижестепених судова да у радњама тужене нема обележја насиља у породици у смислу члана 197. Породичног закона, те да тужилац није доказао да је тужена према њему учинила било коју радњу која се може окарактерисати као испољено насиље.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Наводи ревизије који се односе на аудио снимак којим је тужилац доказивао постојање вербалног насиља, су већ били предмет правилне оцене другостепеног суда, те исти не утичу на доношење другачије одлуке.

Суд је имао у виду и остале ревизијске наводе, али их у смислу члана 414. став 2. ЗПП није посебно образлагао јер се у ревизији понављају жалбени разлози који су већ били предмет правилне оцене другостепеног суда.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је у смислу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић